

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **ČSAD Tišnov, spol. s r.o.**, se sídlem Červený Mlýn 1538, Tišnov, zastoupen JUDr. Ondřejem Bečvářem, advokátem, se sídlem Dřevařská 12, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2021, č.j. KUZZL 68537/2021, sp.zn. KUSP 57230/2021/DOP/Ko, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 1. 2023, č. j. 62 A 103/2021 - 90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Správní orgán prvního stupně vydal dne 21. 7. 2021 rozhodnutí, č. j. MUUB/31149/2021/OSD, kterým uznal žalobce vinným z přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, tím, že dne 25. 9. 2018 v 12:54 hodin na silnici I/50 v katastrálním území Starý Hrozenkov, na 101,45. km při vstupu do České republiky, provozoval při přepravě pšenice jízdní soupravu složenou ze silničního vozidla a přípojného vozidla, která při kontrolním vážení překročila maximálně přípustnou okamžitou hmotnost silničního vozidla nejméně o 1,15 t, tj. 6,40 %. Tím jízdní souprava provozovaná žalobcem překročila limitní hodnoty stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), který provádí vyhláška Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách

provozu vozidel na pozemních komunikacích; ta v § 37 odst. 2 písm. a) stanoví, že nejvyšší povolená hmotnost silničních vozidel nesmí u motorových vozidel se dvěma nápravami překročit 18 t. Za porušení uvedené povinnosti byla žalobci podle § 42b odst. 6 písm. a) ve spojení s § 43 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 18 000 Kč spolu s povinností uhradit náklady řízení; proti tomu podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím dne 5. 10. 2021, č.j. KUZL 68537/2021, sp.zn. KUSP 57230/2021/DOP/Ko, zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“).

[3] Namítal zejména, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť váhy pro nízkorychlostní kontrolní vážení jsou stanovenými měřidly ve smyslu § 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“), která jsou vyhláškou Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (dále jen „vyhláška č. 345/2002 Sb.“), stanovena k povinnému ověřování. Zákon o metrologii předpokládá, že pro účely schvalování typu měřidla a jeho ověření vydá Český metrologický institut opatření obecné povahy, ve kterém budou upraveny požadované metrologické a technické vlastnosti. To, že opatření obecné povahy mělo být vydáno ke každému stanovenému měřidlu, vyplývá také z důvodové zprávy k zákonu č. 481/2008 Sb., kterým byl zákon o metrologii novelizován. V rozporu s úmyslem zákonodárce dosud příslušné opatření obecné povahy upravující metrologické požadavky na ověřování nízkorychlostních vah ve smyslu § 6 odst. 2 a § 9 odst. 1 zákona o metrologii vydáno nebylo. Potvrzení o ověření stanoveného měřidla tak podle žalobce nemůže být platné, neboť bez opatření obecné povahy nebyla dána metodika pro ověřování, kterou vyžaduje právní úprava.

[4] S námitkami žalobce se krajský soud neztotožnil a uvedl, že i když zákon o metrologii požaduje vydání opatření obecné povahy, nelze bez dalšího uzavřít, že bez jeho existence nelze výsledky měření ze stanovených měřidel využívat. Naopak, měřidlo musí po celou dobu svého využívání splňovat požadavky, které pro něj vyplývají z příslušné technické zkoušky. Skutečnost, že měření (vážení) nebylo provedeno podle metodiky stanovené opatřením obecné povahy, a tedy že váha nemohla být ověřena podle požadavků vycházejících z opatření obecné povahy, ještě neznamená, že by váha, jež byla v nyní posuzované věci k vážení použita, nedisponovala platným certifikátem o schválení typu měřidla, popř. k okamžiku zvážení nedisponovala platným ověřením stanoveného měřidla; je-li ve vztahu k měřidlu (váze) vydáno ověření o jeho vlastnostech, jde o měřidlo (váhu) použitelné k měření (vážení) a z výsledků takového měření (vážení) lze vycházet, ledaže by byly relevantně zpochybněny. To se však nestalo, ostatně žalobce konkrétní vady vážení netvrdil, namítal pouze chybějící opatření obecné povahy.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[6] Uvedl, že rozsudek krajského soudu trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a také, že je vnitřně rozporný. Krajský soud se nevyjádřil k problematice aplikace mezinárodního doporučení jako zdroje technických a metrologických vlastností pro daná měřidla, ani k neexistenci příslušných opatření obecné povahy. Nesrozumitelnost rozsudku naopak shledává v tom, že krajský soud dostatečně nepopsal úvahu, z jakého důvodu souhlasí se stěžovatelem v tom, že zákon o metrologii vyžaduje vydání opatření obecné povahy, avšak i přesto uzavřel, že výsledky měření mohou být ve správním řízení použity, i když vydáno nebylo.

[7] Dále namítal, že se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení věci, pokud schválil výstup z vážení měřidlem, ohledně kterého nebylo vydáno opatření obecné povahy, i když to zákon o měřidlech požaduje.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trval na svém stanovisku, které vyjádřil již ve správním řízení, ztotožnil se také se závěry krajského soudu. Upozornil na to, že nekoherentnost zákona o metrologii je zjevná z její systematiky, nadto uvedl, že opatření obecné povahy nejspíše ještě ke všem měřidlům vydána nebyla, a i přesto jsou využívána.

[9] Český metrologický institut (dále jen „Institut“) na dotaz Nejvyššího správního soudu sdělil, že v případě stanovených měřidel, jejichž typ byl schválen před účinností novely, která založila povinnost vydávat opatření obecné povahy, se i nyní aplikují metrologické požadavky tehdy účinné, a tak Institut postupuje i v případě nízkorychlostních vah.

[10] Ke sdělení stěžovatel uvedl, že Institut v potvrzuje odůvodněnost všech námitek a navrhl Nejvyššímu správní soudu, aby jeho kasační stížnosti vyhověl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas, oprávněnou osobou, je tedy projednatelná.

[12] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Tyto vady v rozsudku neshledal.

[13] Kasační stížnost **není důvodná**.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval kasační námitce namítající nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), neboť pokud by takováto námitka byla shledána důvodnou, bylo by nadbytečné věnovat se právnímu posouzení věci.

[15] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, založil-li soud rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu

se zákonem (viz např. rozsudek kasačního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud soud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Touto optikou bude tedy Nejvyšší správní soud posuzovat i nyní napadený rozsudek.

[16] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že krajský soud nevysvětlil důvody, proč se přes zákonný požadavek na existenci opatření obecné povahy přiklonil k názoru, že lze výsledků měření využít. Krajský soud v této otázce argumentuje přehledně v bodu 15 a částečně 16 svého rozsudku, opíraje se zejména o původní schválení měřidla podle předchozí právní úpravy a o následné prodloužení certifikátu a ověření měřidla, které bylo platné k okamžiku vážení (byť bylo ověření provedeno postupem podle předchozí právní úpravy). Dále krajský soud opírá svou argumentaci o absenci konkrétních námitek žalobce (stěžovatele) ohledně postupu při ověřování měřidla či dosažených výsledků měření. Takové vysvětlení úvah, byť stručné, je podle Nejvyššího správního soudu dostatečné a nepředstavuje nepřezkoumatelnost rozsudku.

[17] Stěžovatelem tvrzená a krajským soudem nevypořádaná žalobní námitka ohledně nemožnosti použití mezinárodního doporučení coby zdroje technických a metrologických vlastností pro stanovení měřidla je po obsahové stránce inherentní součástí žalobní námitky uvedené pod bodem 3.2 žaloby, která bez dalšího zpochybňuje použitelnost měření provedeného bez existence opatření obecné povahy pro dané měřidlo. V takto formulované námitce je tedy nutně zahrnuto i zpochybnění měření provedeného měřidlem ověřeným (pouze) na základě mezinárodního doporučení OIML R 134. S touto žalobní námitkou se tedy krajský soud vypořádal. Stejně tak námitka ohledně nevypořádání se se systematickou zákona o metrologii, jestliže stěžovatel v žalobě ilustroval nutnost existence opatření obecné povahy příkladným poukázáním na § 11a zákona, představuje pouze podpůrnou argumentaci k výše uvedené žalobní námitce, nikoli žalobní námitku samostatně stojící, tím spíše, že práva na přezkoušení měřidla dle § 11a stěžovatel v dané věci zjevně nevyužil.

[18] Námitkou stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s tím, zda prvotní schválení dané nízkorychlostní váhy a následné ověřování podle právní úpravy účinné před 1. 1. 2009, kdy pro schvalovací a ověřovací proces bylo použito mezinárodní doporučení OIML R 134, vyhovovalo tehdejšímu znění § 6 odst. 2 zákona o metrologii, se Nejvyšší správní soud nezabýval s odkazem na § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť tato námitka byla poprvé vznesena až v kasační stížnosti (tedy se s ní krajský soud ani vypořádat nemohl).

[19] Nejvyšší správní soud se dále věnoval kasační námitce nesprávného právního posouzení věci podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[20] Podle § 6 odst. 2 zákona o metrologii ve znění účinném od 1. 1. 2009 *schvalování typu měřidla provádí Český metrologický institut. Zjišťuje, zda měřidlo bude schopno plnit funkci, pro kterou je určeno. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické a technické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy.* Nízkorychlostní váha však byla dle spisové dokumentace schválena již v roce 1997 s následnou kompletní revizí v roce 2005. Výše uvedené znění § 6 odst. 2 zákona o metrologii se tedy na schválení tohoto měřidla (váhy) nepoužije.

pokračování

[21] Podle § 9 odst. 1 zákona o metrologii ve znění účinném od 1. 1. 2009 *Ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při jeho ověřování.*

[22] Nejvyšší správní soud je nicméně shodně jako krajský soud názoru, že pouhá absence opatření obecné povahy pro ověřování měřidla sama o sobě nepostačuje jako nosný důvod pro „neuznání“ výsledků měření váhy a následnou nepřipustnost použití těchto výsledků v přestupkovém řízení.

[23] Předně soud uvádí, že váha je, podle právní úpravy platné v době jejího uvedení do provozu, řádně a bezvadně schváleným měřidlem. Z dokladu o úředním měření plyne, že měřidlem bylo stanovené měřidlo VM-2.2. s výrobním číslem 04/98, s certifikátem o schválení typu č. TCM 128/97 – 2590 + R1. Rozhodnutí o prodloužení platnosti schváleného měřidla bylo vydáno dne 20. 12. 2017. Podle dokladu o úředním měření bylo měřidlo ověřeno dne 2. 11. 2017 s platností do 1. 11. 2018, tedy i k okamžiku vážení. Přes absenci opatření obecné povahy tedy příslušná autorizovaná osoba, Český metrologický institut, dospěla opakovaně a kontinuálně k závěru, že jde o měřidlo odpovídajícím způsobem funkční a přesné, byť k tomudospěla postupem podle dřívější právní úpravy.

[24] Zároveň je nutno připomenout, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, že rozhodnutí o schválení, ověřovací list i potvrzení o ověření jsou veřejnými listinami (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 5 Afs 5/2007 – 63). Jako takové jsou tedy nadány presumpcí správnosti a to až do jejich případného zrušení. Jak správní orgány, tak další osoby (včetně stěžovatele) jsou jejich obsahem vázány.

[25] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem zdůrazňuje, že stěžovatel jak v žalobě, tak nyní v kasační stížnosti nijak nezpochybnil samotný způsob ověřování provedený Českým metrologickým institutem ani výsledek samotného měření. Nebyla tedy vznesena relevantní pochybnost o správnosti výsledku „sporného“ vážení. Stěžovatel pouze ve formální rovině argumentuje, že uvedené měřidlo nelze použít z důvodu absence opatření obecné povahy. Pokud však stěžovatel neuvedl konkrétní námitky, jakým způsobem měl tento stav zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv a že ověření měřidla fakticky neproběhlo *lege artis*, ani to, že takové odborně nesprávné ověření mohlo mít za následek nepřesný výsledek měření, není podle kasačního soudu důvod, proč by výsledky vážení nebylo možné v přestupkovém řízení použít a na soudu není, aby za žalobce (stěžovatele) takové námitky domýšlel.

[26] Na uvedený případ dopadá i judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 26. 5. 2023, č. j. 7 As 406/2021, bod 16) ve skutkově obdobném případě: *Je pravdou, že z podkladů, které měl soud k dispozici, vyplývá, že na samé hranici sporného úseku, a to za měřícím zařízením, byla naměřena hloubka vyjetých kolejí, která neodpovídá požadavkům OOP na instalaci vah. V průběhu celého řízení však nebylo ze strany žalobce relevantním způsobem objasněno, zda, tím méně jak, toto zjištění samo o sobě mohlo ovlivnit výsledek vážení vozidla žalobce (jehož délka byla nadto kratší než vzdálenost místa kritické*

hloubky kolejí za snímači vah). Za této situace zcela obстоjí platné ověření vah, ze kterého je nutné vycházet. Vágní tvrzení o obecných dopadech hloubky kolejí na výsledky vážení na něm nejsou s to nic změnit. Ve vztahu ke konkrétnímu měřicímu zařízení totiž představuje ověření vah jasné potvrzení přesnosti vážení daného zařízení, přičemž správnost ověření by bylo možné zpochybnit jen konkrétními a důsledně podloženými tvrzeními, ze kterých by vyplývalo, proč nelze vážení považovat za přesné.

[27] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že nic nenasvědčuje tomu (ani stěžovatel to netvrdí, tím méně prokazuje), že sám o sobě stav spočívající v nevydání opatření obecné povahy pro ověření daného měřicího zařízení (nízkorychlostní váhy) a následně v postupu Českého metrologického institutu při schvalování a ověřování měřidla podle dřívější právní úpravy způsobil konkrétní vady v ověřování měřidla či konkrétní chyby v měření, které by měly či mohly mít za následek pochybnost o správnosti vážení provedeného u vozidla stěžovatele. Z uvedených důvodů soud kasační stížnost zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2023

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu